

«Dit jaar voelde ik dat de Heer ons vroeg naar Paray te komen om dicht bij zijn Hart te komen»

Na de eerste ontmoeting van gebedsgroepen en gemeenschappen van de Franse Charismatische Vernieuwing in Vézelay in juli 1974 stond Pierre aan de wortels van de sessies in Paray-le-Monial die in de zomer van 1975 voor het eerst georganiseerd werden. Er waren twee sessies: van 12 tot 17 en van 18 tot 23 juli. Tijdens de eerste sessie, op 16 juli 1975, spreekt Pierre Goursat vóór de inleiding die dominee Thomas Roberts die ochtend gaf. Hij legt uit waarom hij voor Paray-le-Monial had gekozen als plaats van samenkomst.

Ik hoop, zonder voor verdeeldheid te zorgen, dat degenen die in Vézelay zijn geweest hun hand willen opsteken.

Ik wil jullie bedanken... ik denk dat ongeveer de helft, als we het zo zien, vorig jaar in Vézelay was.

Ik wil jullie zeggen dat ik duidelijk voelde in de Heer dat we naar Paray moesten komen. Nu is het twijfelachtig als je een idee hebt, want dan vraag je je af: "God, is dit een idee van mijzelf, of is het het de Heer?" Natuurlijk hebben we er met de broers (en zussen?) over gesproken en samen onderscheiden en verschillende bevestigingen ontvangen. Het idee dat ik in feite had, ik geloof in het gebed, was dat we naar Vézelay waren gekomen (waar Broeder Albert ons enorm heeft bemoedigd, dat had hij zelf ook sterk ervaren) zoals (Maria) Magdalena aan de voeten van de Heer voor die bekering. En jullie weten welke genades daar ontvangen zijn. In Vézelay was dat echt wonderbaarlijk.

Dit jaar voelde ik dat de Heer ons vroeg naar Paray te komen om dicht bij zijn Hart te komen. (misschien voetnoot dat PIM stad van het Heilig Hart is? Ik weet niet voor welk publiek de tekst bedoeld is, maar de gemiddelde katholiek zal dat niet weten). Als we nu naar de gesprekken van Catharina van Siena bekijken waar Pater Marie-Dominique Philippe pas over heeft gesproken, dan is er precies sprake van een gesprek waar de Heer, de Vader, spreekt over de Zoon, dat de eerste graad aan de voeten is en de tweede tegen zijn Hart is. Dat klopt precies met wat ik heb ervaren en wat we samen hebben ervaren.

Nu probeert de duivel alles wat God het mooist heeft gemaakt te vervormen, te misvormen.

In de zeventiende eeuw was er in de Franse School een heel sterk tijdperk waar de mystiek een grote kracht was. Vervolgens vormde men in de negentiende eeuw een karikatuur van de liefde van God, van het Hart van God. Het Heilig Hart is geen devotie, het is de kern zelf van Gods liefde. God heeft zo van de wereld gehouden dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven om haar te redden. Dat is wat het mysterie van de liefde onthuld heeft, wat de Jezuïeten met Pater La Colombière echt ten diepste hebben begrepen en wat over de hele wereld verspreid is. En nu heeft men er iets van gemaakt dat druip van het bloed, het is om misselijk van te worden.

Nu zijn we hierheen gekomen, we hebben jullie niet eens kunnen zeggen waarom we zijn gekomen, want we waren bang dat sommigen niet zouden komen en ons als fundamentalisten of achterlijken of oubollig zouden beschouwen. Het is verfoeilijk, verfoeilijk en duivels dat men dat wat de grootste liefde van God is zo misvormd heeft. We zijn hierheen gekomen omdat de Heer ons echt vraagt om allemaal te komen om samen te getuigen van zijn liefde en om die karikatuur die ervan gemaakt is te repareren.

Maar wat is nu eigenlijk die Vernieuwing en waarom komen we hierheen? Die Vernieuwing is een nieuw Pinksteren. Misschien willen we ons onderscheiden van de Pinkstergemeente die wat hyper is, door ons "charismatische Vernieuwing" te noemen. Maar waar het echt om gaat, dat is een vernieuwing van Pinksteren, dat is wat Johannes de Drieëntwintigste heeft gevraagd. Jullie weten heel goed dat de broers en zussen van de Duquesne universiteit in de Verenigde Staten hebben gezegd, mensen die met sociale vraagstukken begaan waren, met de Katholieke Actie, studenten en professoren die echt hun christenzijn beleefden: "Omdat de Heer ons heeft gezegd dat de enige vraag die altijd verhoord wordt de vraag om de Heilige Geest is, omdat Johannes de Drieëntwintigste had gebeden dat een nieuw Pinksteren over de wereld zou komen, zullen wij bidden opdat dat Pinksteren zal komen." En het is gekomen naar Duquesne, jullie weten onder welke omstandigheden, en vervolgens heeft het zich verspreid naar Notre-Dame, en andere Amerikaanse universiteiten en over de hele wereld.

Maar wat in ons katholieke milieu ernstig is, is dat we alles aanpassen, alles inperken, omdat we uit voorzichtigheid bang zijn, zo bang zijn voor de Geest. En eigenlijk gaat het niet om het enthousiasme - Fransen zijn niet de meest enthousiaste types - jullie weten wel dat we alles rationaliseren: eigenlijk is het ernstigste dat we de Geest wegmoffelen, de Geest uitdoven. En daarover zeggen al onze theologen het tegenovergestelde. Ze vertellen ons: "Let op, jullie worden een stel hysterici, jullie worden een stel arme sloebers", terwijl in feite arme sloebers (degenen zijn die) niet over de liefde van God praten. Dat is verbazingwekkend. In feite zijn de enigen die iets doen degenen die bekeerd zijn. Als overigens de JOC (voor Nederlanders uitleg was JOC was; katholieke arbeidersjeugd-beweging??) ooit een rol heeft gespeeld - en niet de vakbondsmentaliteit van tegenwoordig - dan was dat simpelweg omdat dat jongeren waren die de Heer hadden ontdekt en daar in hun omgeving over praatten. Dus misvormt men alles, moffelt men alles weg. Péguy zei: "Alles begint mystiek maar eindigt politiek." En "politicaïlle". (Kun je daar politiek correct voor gebruiken?)

Ik vraag jullie daarom echt, vooral jullie westerlingen, uit de traditioneel (goed) katholieke landen, wordt eens wakker, luister niet naar wat ze overal vertellen, geloof in die liefde, in die idiote liefde van de Heer voor ons.

Wat dus heel belangrijk is, is dat veel van ons geraakt zijn, beïnvloed zijn door zoveel generaties van een vreselijke dwaalleer binnen het katholicisme, die het jansenisme heet. Die leer is weliswaar telkens veroordeeld, maar steekt toch steeds de kop op. Het is vooral de intellectuele trots waarmee men denkt helden te worden. We zijn namelijk maar arme sloebers en heel klein. En de enige die ons antigif heeft gegeven is Theresia van het Kind Jezus (applaus). Dus heeft dominee Boegner die een heilige was, een buitengewoon man, (die zich sterk maakte) voor de eenheid onder de kerken, tegen zijn protestante vrienden gesproken over Theresia van het Kind Jezus. En de anderen zeiden tegen hem: "Maar wat is dat nou, ga je over de Carmel praten?" (En hij antwoordde): "Het gaat niet om de Carmel, het gaat om een ziel die alles aan de Heer heeft gegeven."

Jullie weten dat Pius Elf haar tot patrones van de missie heeft benoemd, hoewel Theresia alleen maar in haar kleine Carmel verbleef, negen jaar (lang). En dat zij overal verscheen en missionarissen hielp. En zelf zegt ze, zoals we weten: "Ik had alle roepingen willen hebben en uiteindelijk heb ik maar één roeping gevonden, dat was het hart, want als je het Hart bent, dan heb je alles."

En dat is net wat de Heer ons vraagt. We praten wel steeds over het doorboorde Hart van Jezus, maar ik zou willen dat jullie je herinneren hoe dat intens is verbonden met Pinksteren, toen Petrus naar buiten kwam met de kracht van de Geest, en begon te praten en zei: "God heeft hem Heer en Christus gemaakt die Jezus die jullie hebben gekruisigd - die wij hebben gekruisigd. Toen zij dat hoorden, werd hun hart doorboord." En daarom komen we hier bij elkaar, om dat doorboorde hart te hebben, ootmoedig, maar niet een gemakkelijke bekering aan de buitenkant, want net als Sint Jan gaan we tegen het Hart van de Heer aanliggen en luisteren we naar zijn liefdesgeheimen. We zijn hier om te luisteren zoals de profetie die jullie een paar minuten geleden is voorgezegd. We moeten echt in de stilte blijven.

En als sommigen opmerken dat we dansen, dat we zingen, dat we klappen, weet dan het aantal bekeringen en omkeer in alle diepte die plaatsvinden nu we hier zijn. Degenen die een rode stip hebben en de priesters kunnen jullie dat vertellen. Sommigen zeggen tegen ons: "Ach weet je, het stelt allemaal niets voor, het is alleen maar buitenkant..." Laten we niet luisteren naar die onheilsprofeten! Ik smeed jullie, geloof dat de Heer hier aanwezig is, heel dicht bij ons, en kom steeds dichterbij Hem toe.

Mijn vrienden, laten we echt heel klein zijn, heel klein. De Heer zal ons naar het kruis brengen... "Heb vertrouwen, het heeft mijn Vader behaagd jullie zijn Koninkrijk te schenken." En daarna zei hij: "Het heeft mijn Vader behaagd dat Ik voor jullie mijn Koninkrijk voorbereid, zoals mijn Vader het voor mij heeft voorbereid."

Kijk daarom naar het Kruis: veel van ons zijn bang. We zijn allemaal bang voor het Kruis, als we het van buitenaf bekijken. In mijn jeugd, in de tijd dat ik me bekeerde, had ik een geestlijk leidsman die me het volgende zei: "Houd je niet bezig met het Kruis: zolang als je er niet naar verlangt, zul je het niet krijgen. Maar rust aan het Hart van Jezus, bemin Hem, leer om je te laten liefhebben en laat je beminnen." Laten we Jezus vragen om heel eenvoudig te zijn, heel klein en voor Hem te getuigen. Hij zal ons zo'n vuur in ons hart geven om zijn boodschap overal uit te dragen, en daarna, nou, dan zullen we wel zien wat er zal gebeuren. Misschien zal Hij ons in één klap in de Hemel opnemen, of ons vragen of we het martelaarschap willen aanvaarden, dat alles doet er niet toe. Het is enkel een kwestie van liefde. Amen.

Pierre Goursat
en zijn broers en zussen

www.pierregoursat.com